

Ragnars hjørne:

R A V N Ø Y

TIDLIGERE

Den norske Amerikalinjes feriested

Innledning

På allmannamøtet den 27. februar 2002 presenterte daværende styreformann Kjell Erik Johnsen flere eksemplarer av hytteboka fra Ravnøy. Den var til og med innbrent på en CD. Dette var en utmerket ide som sikrer opplysninger om øya for fremtidige interesserte. Jeg fikk sikret meg et eksemplar av boken. Til min forskrekkelse så jeg ved gjennomlesing av boken at jeg kun hadde skrevet mitt navn i den et par ganger. Dette til tross for at jeg inntil nå sammen med familien har tilbrakt 44 sommere der, vært der en god del utenom sesongen og deltatt i de fleste jubileer og en mengde dugnader. På grunn av manglende bidrag fra min side, ble jeg derfor tynget av dårlig samvittighet siden vår familie vel er den av de nåværende brukere som har tilbrakt mest tid på Ravnøy. Dette vil jeg nå forsøke å rette på ved å skrive en så fyldestgjørende beretning som mulig. Dette bygger på min ringe hukommelse og ting som er blitt meg fortalt. Jeg har således ikke benyttet kilder som en offisiell grunnbok, artikler fra avisene eller Stokke Bygdebok som finnes i 2 bind. Disse kilder kan være tilgjengelige for dem som måtte ønske å granske historien om Ravnøy nøyere. Mitt bidrag kan eventuelt benyttes som en epilog i den nåværende hyttebok og med korrigeringer og ajourføring som en innledning til et bind II. Det er lavet stor venstremarg slik at det skulle være rikelig anledning til korrigeringer og tilføyelser. Jeg har inndelt innlegget i 3 hoveddeler:

- [1. Historie, nyanskaffelser og forbedringer.](#)
- [2. Bestyrere og det sosiale liv.](#)
- [3. Organisasjon og litt økonomi.](#)

Jeg håper innlegget kan være nyttig lesning for eventuelle interesserte.

Våren 2002

Ragnar Amundsen

Innholdsfortegnelse

Historie, nyanskaffelser og forbedringer.....	3
Hyttene	5
Båtene og forbindelsen til fastlandet	6
Bryggene og badestranden	7
Vann	7
Renovasjon.....	8
Transport og veier på øya etc.	8
Diverse utstyr	9
Bestyrere og det sosiale liv	10
Organisasjon og litt økonomi.....	13
Epilog.....	15

Historie, nyanskaffelser og forbedringer.

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Det er ikke meningen å starte denne historien med Adam og Eva eller deres utdrivelse av paradiset. Men med Ravnøy er tilbakeføringen til paradiset langt på veg gjennomført. Det merkelige er at denne fredelige øya befinner seg i en trekant av ”krigerske” elementer. Her kommer vi litt inn på Norgeshistorien. Omkring forrige århundreskifte ble det bygget en rekke befestninger i Norge, angivelig som beskyttelse mot engelskmennene, men egentlig for å være forberedt på løsrivelsen fra Sverige som skjedde i 1905. Oscarsborg i Drøbaksundet ble bygget og befestningene på Sundås sto ferdig i 1899. Disse befinner seg på høydedraget på fastlandet rett sydvest for Ravnøy. Sydøst for Ravnøy ble tilsvarende befestninger bygget på Håøya. Dette var for å beskytte innseilingen til Tønsberg eller skal vi heller si Melsomvik som på den tiden var en meget viktig orlogshavn med verft. Verftet kan vi fremdeles se litt av ellers er sporene stort sett borte. På Gåsøkalven (den minste av de to øyene nord for Ravnøy) er det fremdeles kaier og man kan finne en del kullbiter. Her var nemlig bunkringsplassen for alle dampskipene. I 1931 var det siste gang det var skyteøvelser fra Sundås og kanonene på Håøya og Sundås ble demontert av tyskerne. De holdt likevel til på Håøya under krigen. På grunn av utviklingen i luftfarten mistet festningsverkene sin forsvarsmessige betydning. Kullbunkersplassen på Gåsøkalven ble etter krigen erstattet av en stor tank på fastlandet rett overfor Ravnøy. Den skulle sørge for drivstoff til flyene på Torp flyplass. Etter krigen sies det at det ble dumpet 920 prosjektiler fra Sundås i sjøen mellom Bogen og Håøya. Vi får håpe dette stille og rolig ruster bort. All militær virksomhet på Håøya forsvant etter hvert.

Det var en tid feriekoloni for Oslo kommune og i dag tror jeg det fungerer som feriested for sjøhjemmevernet. Øya er i hvert fall et yndet og spennende utforskningsobjekt for store og små fra Ravnøy. Men øya ble altså liggende som en fredet plett i den krigerske trekanten mellom Melsomvik, Håøya og Sundås. Kun noen steinrøyser og jernrester enkelte steder på øya gir mistanke om at det kan ha vært noen observasjonsposter eller maskingeværreder her. Før vi går over til de mer fredelige sysler, kan det nevnes at hjemmefronten holdt til på øya under krigen.

De mange steingjerdene på øya vitner om at det har vært virksomhet på øya ganske lenge. Jeg vet lite om dette. Karl Kristiansen (Vestvegen 513, Buddal, Tjøme), var gjest på Ravnøy under 70-års jubileet. Han var født i 1906 og fortalte at han bodde hos sine besteforeldre på Ravnøy fra han var 2 til 4 år. Det er jo ikke stort en fireåring husker, men han mente de hadde 30 mål innmark, 3 kuer, gris og en del høns. Så stor innmark forsterker min mistanke om at de to ”søkkene” fra hovedbolet opp mot Alfengen og ned mot Nordstua og i retning Ravnøytoppen var dyrket mark. Hovedhuset lå omtrent der hvor Fjellstua ligger og mellom huset og brygga var det en uthusbygning. Bestefaren het Nils Kristian Gjertsen og bestemorens navn var Hella. Dette måtte være en meget spesiell kvinne. Nils Kristian kom egentlig fra Sjustokk. Han var selfangstskipper på en seilskute og var følgelig borte fra hjemmet i lange tider. Da var Hella alene på øya under svært primitive forhold sammen med barna Nils Helmer, Gjertrud, Jenny og enda en gutt (som omkom tidlig på sjøen fra en seilskute) samt denne nevøen Karl. Gården kunne ikke gi stor avkastning, men produktene – fisk, egg og melk- ble rodd til Storvar og omsatt der. Man hadde ikke råd til å holde gris hele året, så Hella rodde hele vegen til Tønsberg om våren for å få ny grisunge. En gang kom den seg ut av jutesekken og Hella måtte ro hele vegen med grisen mellom knærne. Hun kunne ikke risikere at grisen hoppet til sjøs.

Men med hvalfangsten kom velstanden til Vestfold og sønnen Nils Helmer ble hvalskipper. Gutteminnet til Karl kunne fortelle at hvalbåten la til ved Ravnøy. Det gjorde et sterkt inntrykk at kjølvannet fra båten plasket opp i den lille båten de befant seg i.. Han husket også at hagla

hang ladd i gangen for hauken var slem til å ta hønene. En gang drev han til sjøs i en garnpram og man padlet en 30fots seilbåt for å redde ham.

Hvis noen skulle bli fristet til å finne ut mer om denne familien, kan det opplyses at Nils Helmer hadde en sønn som het Håkon som igjen fikk to sønner, Rune André og Nils. Vi er nå kommet opp til vår tid for Nils skal være en venn av Cato Kristensen som en tid var assistent for Nesset. Hans foreldre bor fremdeles i det gamle huset til Tullik (fru Feen).

Karl Kristiansen gav meg et bilde av sine besteforeldre, og her sitter altså Nils Kristian og Hella Gjertsen.

Men etter hvert ble nok livet for vanskelig for familien Gjertsen på Ravnøy. I 1910-11 ble hele den sørlige delen av øya solgt til sersjant Jacob Erland Christiansen som tjenestegjorde på Håøya. Christiansen var født i 1872 og hadde 7 barn. Jeg har hørt at kjøpesummen var kr. 4.000.-, men ifølge Grenman skulle den ha vært lavere. Da Christiansen fikk jobb i Stokke kommune, ble det også for denne familien for tungvint å bo på Ravnøy. De flyttet i 1915. Han ble værnepliktig premierløytnant og ligningssjef i Stokke. Det var selvsagt også problematisk å komme til Stokke. Kommunikasjonen gikk sjøveien. Det var skipsforbindelse fra Veierland, Bogen og Tenvik til Tønsberg. Skipsnavn som "Oscar", "Luna", "Vestfjord" og "Tenvik" virker kanskje kjent for noen. Etter krigen trafikkerte skøyta "Veierland" strekningen Tønsberg – Bogen – Veierland. Jeg vet ikke om den var innom Ravnøy i sommertiden.

I 1921 kjøpte så Stavangerfjords fører, kaptein Kjeld Stub Irgens på eget initiativ, men på vegne av besetningen, den sørlige del av Ravnøya. Han kalte stedet "Soløen" for det er vel det stedet på Østlandet som har flest soldager. Salgssummen var kr. 10.000.- for de 270 målene. Den nordlige delen på 180 mål ble beholdt av gårdbruker Johan Johansen på gården Feen midtre i Stokke. Området ble benyttet som beitemark om sommeren. Bølingen ble transportert fra en stor stenbrygge (eksisterer fremdeles) på Storvar i en stor lørje over til øya. Området ble senere etter krigen kjøpt av Amerikalinjen. Stokke kommune gjorde om kjøpet og benyttet sin forkjøpsrett og er i dag friområde. NAL satt kun igjen med tapet av det beløp som var gitt "under bordet".

Fra 1921 var altså Ravnøya omgjort fra gårdsbruk til feriested. Navnet sies for øvrig å komme fra at en del ravner holdt til i den bratte fjellskråningen vest for Ravnøytoppen litt nordenfor "Stavangerfjord". Jeg velger nå å beskrive utviklingen i forskjellige underavsnitt og begynner med:

Hyttene

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Straks etter kjøpet satte man i gang byggingen av 4 hytter. Det var Fjellstua (kantinens bestyrerboligen), Solstua, Bjerkestua og Nordstua.

Nordstua og Fjellstua var todelte og ga plass til to familier. Nordstua ble forresten til å begynne med kalt Officershytta. Det var stort skille mellom offiserer og mannskap den gang, og hytta måtte derfor ligge litt unna de andre hyttene. Disse 4 hyttene var lenge de eneste, men etter hvert kom noen primitive hytter (bur) der hvor Enebo nå ligger. Disse fikk navnene Enebo og Jomfruburet.

Dette bildet viser et av de gamle "burene", nemlig Enebo, tatt fra forsiden av det andre, Jomfruburet.

I 1950 er Rendalshytta nevnt i den første hyttboken. Jeg går ut fra at det her er snakk om Mattisplassen. Den ble oppkalt etter han som reiste hytta, nemlig Mattis Johansen som var hjelpemann for Johan Jakobsen. Det er gått mange rykter om at Mattis hengte seg i hytta når denne var ferdig. Hvis noen har hengt seg der, er det i hvert fall ikke Mattis. Han døde riktignok på Ravnøy, men det var under graving av en grøft fra brønnen til kantinen. Arbeidet ble fullført av sønnen Norman. Samme år tror jeg "Strandstua" ble omgjort fra båthus til ideell feriebolig. Jeg tror "Stavangerfjord" ble bygget like etter krigen og bygget på til tofamiliehytte i 50-årene. Så begynte byggingen av de mer "moderne" hyttene. "Oslofjord" var den første og kom vel i 1958. "Jubileumshytta" ble gitt som gave til 40-årsjubileet og sto ferdig i 1962. Så fulgte "Bergensfjord" i 1964 og "Sagafjord" i 1967. Med "Sagafjord" kom den første "Snurredassen". Dette vil bli omtalt senere. Etter hvert fant man ut at de to "burene" ble for primitive og de ble brent. Til stor bestyrrelse for brannvesenet som hadde full utrykning til tross for at tillatelse var innhentet. På tomten ble det nå reist en ny praktisk hytte. "Enebo" beholdt altså både navnet og tomten. Det nye "Jomfruburet" fikk en noe vanskeligere skjebne. Den var tenkt plassert på fjellet på sydsiden av "Oslofjord". Men i den tid var myndighetene meget strenge med at ny bebyggelse skulle være minst 100m fra strandkanten. Den ble da etter min mening "panikkplassert" på det nåværende sted i skogen vest for "Oslofjord". Jeg vet ikke om det gjelder den nåværende eller den gamle hytta. Men navnet er noe omdiskutert. Det påstås nemlig at selv om navnet kan være berettiget ved innflytting, er det ingen jomfruer som har forlatt disse hytter. For å løse dette problemet foreslo Kahrs i sin tid at "Jomfruburet" ble omdøpt til "Havgløtt". "Enebo" skulle ha navnet "Knatten" eller "Utsikten" og "Jubileumshytta" skulle hete "Vistafjord", som var det siste passasjerskip NAL bygget. Dette forslag ble ikke bifalt på allmannamøtet. Spesielt var man

imot navnet "Utsikten" da dette var navnet på den hytta som stiftelsen leide en tid og er den sørligste av de to hyttene som befinner seg på norddelen av øya. Både "Enebo" og "Jomfruburet" ble påbygget med et ekstra soverom i den tid Lars var styrer. Den generelle velstandsutvikling økte kravene til komfort og man var ikke fornøyd med å dele hytte med andre. I 1983 ble både "Fjellstua" gjort om til hel bestyrerbolig og "Stavangerfjord" ble til en praktfull storfamiliehytte. I 1985 ble "Nordstua" omgjort på samme måte. Nå var det ikke lenger noen som måtte dele hytte og samtlige nåværende hytter var på plass. Men nå meldte behovet for utbedringer og større vedlikehold seg. Først ut var "Strandstua" som ble totalrenovert i 1986. Uheldigvis kom det en springflo allerede 16/10-87 som satte store deler av hytta under vann og skyllet bort terrassen. All isolering måtte fjernes eller tørkes. Når ny terrasse antagelig blir ferdig i 2002 vil "Strandstua" fremstå bedre enn noensinne. I likhet med mange andre hytter har den også fått nytt tak. Det pågår stadig vedlikeholdsarbeider og forbedringer. Asle Eriksen bygde for eksempel nytt soverom på "Oslofjord" i 1998.

Båtene og forbindelsen til fastlandet

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Hvordan transporten til øya skjedde før krigen vet jeg lite om. Men i den første hytteboka står det at man i 1948 fikk overlevert en jigg fra Topdalsfjord. Denne må senere være blitt erstattet av en større tresnekke som ble malt hvit med en slags plastmaling og kan vel sies å være forløperen til de moderne plastbåter. Så vidt jeg husker ble vi transport i en åpen brun snekke da vi ferierte på Ravnøy for første gang i 1958. Denne hadde riktignok en kalesje som kunne trekkes på bøyler over båten. Men den hadde ingen vindskjerm og det var derfor umulig å manøvrere båten når kalesjen var oppe. Hvis det var regnvær, benyttet derfor Tullik ofte sin egen båt. Den hadde nemlig kalesje og vindskjerm. Så vidt jeg husker ble den nye overbygde plastbåten gitt som gave til 50 års-jubileet i 1971. Giggen hadde navnet "Ravnøy". Den nye fikk navnet "Ravnøyfjord". Anskaffelsen av denne båten var en voldsom forbedring, spesielt på byttedager i regnvær. Motoren ble gitt av kaptein Sundt. Det var en gammel motor som han tidligere hadde brukt i sin private båt. Muligens var det tross alt en dårlig investering. I 1989 måtte man kjøpe en helt ny motor. Denne var heller ikke helt praktisk og langt fra stillegående. De fleste av oss husker vel fremdeles Nessets akrobatiske bevegelser med høyrebeinet hver gang motoren skulle settes i revers. Det var kanskje denne teknikken direktør Henriksen manglet. Han sto stolt til rors da han kom inn Tønsbergfjorden med den flotte gaven. Det sies nemlig at hyldesten fra Ravnøybeboerne forstummet da båten braste inn i kaia. Hva Odd gjorde med motoren vet jeg ikke, men han må ha vært fantastisk flink med motorer. Etter hans behandling av motoren var det nemlig mulig å konversere i båten, selv under fart. Vinteropplag for båten var et problem. I mange år benyttet man "slippen" langs fjellet syd for Fjellstua. Men å holde denne slippen, spesielt skinnegangen ut i sjøen, i orden kostet all verden av dugnadstimer og var meget upraktisk. Vi var derfor glade da Odd kunne ta seg av vinteropplaget i Sandefjord, som regel i hans egen have. For tiden må vi nok benytte en dyrere ordning, nemlig Røds Motorverksted i Vrengen.

"Ravnøyfjord" ble imidlertid upraktisk å bruke høst og vår og til svippturer. I 1983 anskaffet man derfor en mindre båt med påhengsmotor, nemlig en Rana 17 Fisk. Denne fikk imidlertid en meget ublid behandling under et uvær, og i 1995 måtte man gå til anskaffelse av ny motor.

Da Tullik sluttet som bestyrer på Ravnøy fikk man et problem med anleggsplassen i Bogen. Man hadde i mange år kunnet benytte hennes brygge til båtplass og hagen til parkering. Motydelsen var at vi skulle holde hennes brygge i orden. Etter flere års forhandlinger med Stokke kommune fikk man i 1984 til en avtale. Det ble opparbeidet vei og anlagt et parkeringsområde oppe i

skogkanten. Området ble stilt til vår disposisjon i 99 år mot en symbolsk leie. For ”Ravnøyfjord” ble vi tildelt båtplass nr. 1 av Bogen båtforening.

Til privat transport og hobbyfiske ble det anskaffet en del treprammer. Disse viste seg svært krevende å vedlikeholde. Treprammene endte etter hvert på St.Hansbålet og ble erstattet så smått om senn med plastbåter av typen Askeladden. Man hadde til slutt en båt til hver hytte, ja endog en Askeladden seilbåt som ble overtatt fra familien Amundsen for en billig penge. Man hadde også en del seilbrett til disposisjon. Men det ble mange båter å holde ved like så i dag er antallet noe redusert.

Bryggene og badestranden

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Jeg har alltid undret meg over vår flotte og solide hovedbrygge. Når ble denne solide betongbryggen bygget? Kjell Erik Johnsen mener den ble bygget i begynnelsen av 50-årene. Er det noen som kan bekrefte dette? Den har i hvert fall nå stått i over 50 år uten særlige vedlikeholdsutgifter. Bryggen for småbåter lå midt på den nåværende ”beach’en”. Under protest ble denne bryggen flyttet nærmere ”Strandstua” og man kunne benytte en naturlig kløft i fjellet som vei. Strandområdet ble således betydelig utvidet og barna fikk et deilig lekeområde. En mengde stein ble tatt opp fra sjøen og lagt opp i en mur. På land er det nå sandstrand, men ute i sjøen ikke fullt så fint. Det er dessverre ikke mulig å fylle på sand da dette blir skyllet bort ganske snart. Forslag har vært fremmet om å flytte badestranden til sydsiden (Costa del Ravnøy), men her er det nok for værhardt. For de svømmedyktige ble det bygget et stupebrett på St. Hanshaugen og en flott aluminiumstrapp ble skaffet til veie av Odd Waitz. Denne var egentlig beregnet for handicappede som skulle benytte svømmebassenget på Bergensfjord. Men tilbake til småbåtbryggen. Pontongene på denne ble etter hvert dårlige og i 1999 ble det ved god hjelp av en av leietagerne skaffet en ny 20 tonns betongflytebrygge med utriggere. Her ble det også endel gjestebåtplasser. I tillegg ble det bygget en bro fra hovedbryggen til St.Hanshaugen. Her ble det også plass til en del småbåter. Den nye flytebryggen kan ligge ute om vinteren. Dette til stor glede for dugnadsfolkene. Det var noen år tidligere bygget nye flotte brygger ved ”Bergensfjord” og ”Stavangerfjord”. Bryggen ved ”Nordstua” er muligens fortsatt et problem. Man kan vel si at man nå har kommet frem til et bra system for båtparkering. Våren 2008 fikk man fraktet en gravemaskin over på øya. Den utførte en del dreneringsarbeider og fjernet de store steinene på Costa del Ravnøy (sørstranda). Det var også Emils ønske å få ryddet opp noe litt ute i sjøene. Dette måtte oppgis da maskinen ble for tung for strandbunnen, men Emil tok initiativ til at hele sletta nå er tilgjengelig som friområde.

Vann

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Det er og har alltid vært et problem på øya. For meg er det en gåte hvordan de fastboende klarte seg. Da det ble gjort til feriested i 1921, ble det bygget en del brønner, men de eneste pålitelige er den brønnen som befinner seg på stranden og den nord for Bjerkestua. Men disse kan også gå tomme. Det hendte at man måtte bestille vannbåt som fyllte brønnene med vann fra fastlandet. Båtgutt Erik erindrer at vannmangelen var så prekær at hans far måtte barbere seg i selters! Man gikk derfor inn for cisterner på hver hytte. I tillegg fikk man fra skipene (SEAL) to store vintanker som sikrer vannforsyningen til kantinen. Disse fylles ikke av takvann, men må fylles opp om våren da det er vann i bekken. Drikkevann kan være noe mer problematisk. Men etter at vann fra Farrisvannet ved Larvik ble ført frem til kraner i Bogen, ble godt vann tilgjengelig der. I 1995 ble det anskaffet småkanner og opprettet en bytteplass for drikkevann ved Fjellstua.

Amundsen har bygget et eget "vannverk" på "Stavangerfjord". Dette fungerer noenlunde bra, men drikkevann må også der hentes i kanner. Flere alternativer har vært diskutert. Man fant til slutt ut at det var rimeligere å få vann fra Bogen enn å foreta vannboring på øya. Det ble innledet forhandlinger med et firma som var så sikre på oppdraget at de la vannledning helt ned til vannet på stranden nord for fru Feens brygge. Men på det tidspunkt stoppet pengetilførselen til Ravnøy og prosjektet måtte skrinlegges.

Renovasjon

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Til å begynne med var dette svært enkelt. Alt gikk til sjøs. Men etter hvert som det kom flere og flere fritidsboliger langs fjorden, kunne dette selvsagt ikke fortsette. De fleste hyttene hadde egne uthus med bøttedoer bortsett fra Fjellstua, Solstua og Bjerkestua som hadde tre doer i det lille huset bak Solstua. Her kunne det bli en vidunderlig treklang. Denne hytta ble forresten i 1998 av Asle Eriksen bygget om til "Beerstube". Denne var egentlig tenkt innredet i kjelleren i kantinen. Den tjener som bolig når man har behov for en ekstra båtbutikk. Gutterommet i verkstedet er tillagt bestyrerboligen som gjestehytte. Vel, jeg glemte å nevne at "Jubileumshytta", "Oslofjord" og "Bergensfjord" hadde uthus direkte tilknyttet hytta. Systemet var at man før avreise måtte grave hull i terrenget hvor bøttene og søppelet ble tømt. Dette ble nokså risikabelt da det ble så mange lett tildekte hull at det var lett å trå feil når man var på tur i skogen. En tid bygget man noen septiktanker ved at man gravet ned noen store betongringer som man plasserte oppå hverandre. Dette var også mindre vellykket. Noen parfymelukt kom det ikke fra disse tankene. Det var derfor et stort jubelrop når man ved byggingen av "Sagafjord" i 1967 installerte den første snurredassen. Dette er nå gjennomført på samtlige hytter. "Bjerkestua" og "Solstua" fikk egne uthus i 1981 og "Mattisplassen" i 1983. "Stavangerfjord" og "Nordstua" fikk sine snurredasser i forbindelse med omgjøringen til storfamiliehytter. Da var det slutt på den bokstavelig talte drittjobben. Det er selvsagt langt behageligere når bestyreren nå tømmer et kammer i snurredassen før hver sesong. Som kjent blir søppelet nå samlet i sekker og brakt til Bogen etter hver periode.

Transport og veier på øya etc.

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Til å begynne med skjedde all transport på øya med muskelkraft, til nød ved hjelp av trillebår. Det var derfor en stor vinning da den første motoriserte doningen ble anskaffet. Det var en maskin på to hjul med et langt sykkelstyre. Føreren satt på en påmontert henger. Den første traktoren (Blåmann) ble anskaffet på slutten av 1950-tallet. Den var praktisk fordi den hadde forholdsvis store hjul og Nettet monterte også tilhenger. Også hadde den lykter og blinklys!! Men motoriserte ting varer dessverre ikke evig. Det har vært nødvendig med en del utskiftninger. En Stiga traktor med gressklipper ble anskaffet i 1995. Den siste traktoren ble gitt som gave fra en av leietagerne. De nye traktorene er ikke så anvendbare fordi hjulene er små, men egner seg utmerket til gressklipping. Heldigvis hadde man Blåmann til disposisjon den gang man planerte den store sletta. Denne sletta var i sin tid et villnis med mannshøyt gress og full av jordrotter og en del orm. Fru Nettet fikk en plog av en slektning oppe i Ramnes. Som et minne om dette store arbeidet står plogen som et monument på toppen av en gammel brønn mellom Solstua og Bjerkestua. Traktoren hadde bare kraft til å trekke plogen nedover. Amundsen kjørte traktoren og Nettet gikk bak og styrte plogen og trampet i hjel så mange jordrotter som mulig. Når alt var pløyd, hadde rottene ikke noe ly og jeg tror måkene tok resten. Deretter ble hele sletta harvet og samtlige øyboere plukket stein på dugnad. Så ble det valset og sådd. Dette var et kjempearbeid som vi kan være Nettet evig takknemlige for. Nå meldte behovet for gressklipper seg. Heldigvis kunne man montere en innretning til det bruk på Blåmann. Før hadde man forsøkt å holde

gresset nede på forskjellige måter med mindre hell, bl.a. anskaffet man en del sauer. Resultatet ble at man ikke kunne legge seg ned et eneste sted på øya uten å bli bebæsjet.

Hester ble også prøvet. Men jeg husker jeg ikke følte meg særlig høy i hatten en gang vi lå på "Nordstua" og hesten kom dundrende nedover bakken med flagrende man. Det var heller ikke hyggelig når hesten vekket deg om morgenen ved å stikke hodet inn gjennom soveværelsevinduet og utstøtte et høylydt vrinsk.

Et planeringsskjær hadde vært ønskelig til traktoren. Men ved hjelp av iherdig dugnadsinnsats fikk man planert og opparbeidet en badmintonbane med internasjonale mål på Alfengen. Dette er nemlig den mest vindstille plassen på hele øya. Men det bød på overraskelser. En liten skalk av en sten var over bakken og var til sjenanse. Den måtte fjernes, hvilket man omsider klarte. Stenen ligger i dag ved siden av banen.

Det ble også laget en del nye veier. Disse var bedre for traktorer med små hjul. Men av hensyn til privatlivet på Solstua og Bjerkestua, ble også veiene her lagt om. Før gikk veien helt inn til hytteveggen på disse stuene. Nå er den lagt i slyng forbi. Veien til "Sagafjord" kostet meg en hel ferie. Da den var ferdig uttrykte Nettet: "Nei, denne skulle vi ha hatt når vi bygde hytta". Veien ble for øvrig innviet med stor festivitas.- Det ble plassert en stol dekket med rødt kreppapir oppe på tilhengeren. Her tronte fru Nettet som skulle klippe båndet som markerte åpningen av veien. Dette var nok et uvant syn for mange av barna, og en av dem uttrykte: "Er ho sjuk?".

En gang fikk man en landbruksskole til å drive skogsdrift på øya. Masse trær ble hugget, men for at gevinsten ved salg av tømmeret ikke skulle bli beskattet, måtte man foreta nyplanting. For eksempel de spesielle trærne langs veien i hellingen ned mot Nordstua. I 1992 ble det foretatt ny storhugst. Firmaet Avso Nøtterøy A/S ble engasjert. De brukte store skogsmaskiner som kjørte opp nye veier og ødela andre.

Diverse utstyr

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Så lenge Amerikalinjen var i drift, dryppet det litt på øya hver gang noe skulle skiftes ut om bord. Alle hyttene fikk etter hvert fullt NAL-servise med bestikk. Dette kan det dessverre ikke skaffes noe nytt av. Jeg sitter fremdeles igjen med et inderlig sinne mot den personen som fikk kjørt mengder av NAL-servise på dynga den gang linjen opphørte. Gardinstoffer fantes også, men det ville ikke det daværende styre for Ravnøy ha. Nei, nå var vi en egen selvstendig institusjon!

Nydelige dobbelte ulltepper med NAL-trykk var vanlig standardutstyr. En del av dem finnes enda. Men de hadde dessverre en tendens til å samle seg nederst i dynetrekket. Det var derfor deilig når man i 1984 gikk over til vanlige dyner. Samme år fikk også hyttene kjøleskap basert på propanrift. Vidunderlig!!! Man hadde da allerede i mange år hatt kokemuligheter på propanapparat som erstattet primus. Dette var nok spesielt fint for kokkene som tidligere måtte lage mat til hele øyas befolkning på vedkomfyr og primuser. Dette blir mer omtalt i følgende avsnitt:

Bestyrere og det sosiale liv

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Dette avsnittet må vi vel begynne med kaptein Irgens og den sosiale profil han la opp til for å ordne med ferie for sjøfolkene. Disse fikk allerede fra starten av økonomisk tilskudd for å feriere på Ravnøy og andre steder. Han prøvde også på andre måter å gjøre oppholdet på øya interessant for de ferierende. For det første kalte han som nevnt den sydlige delen av øya for "Soløen". Men han navnga også andre steder på øya, for eksempel Alfengen, Huldreåsen og Trollåsen. Disse navnene er benyttet på vedlagte skisse av øya. Vi må her ikke glemme "Piratskatten" som i alle år har vært mystisk og spennende for de unge å finne frem til.

Jeg vet ikke hvordan transporten til øya ble ordnet før 1945. Det sannsynlige er vel at man benyttet den smalsporede Vestfoldbanen til Tønsberg og så båt derfra. Fra 1945 ble øya gjort tilgjengelig for alle ansatte i NAL, og ved hyttebytte ble det arrangert med transport fra NALs kontorlokaler på Jernbanetorget 2 til Bogen, først med lastebiler hvor man satt på åpent plan og senere med buss. Men med tiden ble bilen et mer eller mindre allemannseie og busstransporten opphørte.

Det sosiale tiltak som husmødrene vel satte størst pris på, var nok matserveringen. For en meget rimelig penge kunne man få middag fra kantinen (Fjellstua). NAL betalte lønnen til kokka. Gjestene betalte kun for råstoffene. Det ble ordnet på den måten at hver husstand møtte opp med sine tredelte spann og fikk utlevert en deilig to retters middag. På søndagene var det endog 3 retter. Måltidet ble varslet ved flere slag på skipsklokka fra "Trondhjemsfjord" som hang på Fjellstuas vestvegg. Det var stor kamp blant barna for å få slå på klokka og pratekøen før middagsserveringen var et av dagens høydepunkter. Det kan nevnes at denne store messingklokken kom fra den "Trondhjemsfjord" som var i tysk tjeneste og ble senket av britiske fly utenfor Ryvingen fyr i 1943. Klokka ble dessverre stjålet i 2001. Det er et mysterium hvordan den kom fra vraket av Trondhjemsfjord til Ravnøya og hvor den nå befinner seg. Andre ting som gjennom tidene har blitt stjålet på øya har man kunnet erstatte, men denne klokka er uerstattelig. Vi håper den gjenfinnes en dag.

"MATKLOKKA" ble et kjennetegn for Ravnøya og kantinen helt til den forsvant i 2001. I 2003 ble det anskaffet en ny klokke fra Olsen/Nauen klokkestøperi. Denne fikk inskripsjonen "Ravnøy". Bildet er tatt fra en brosjyre som i sin tid ble lavet for å gjøre stedet bedre kjent for de "begunstigede"

Da subsidieringen av kantinedriften opphørte, ble det vanskelig med finansieringen. En tid prøvde man seg med middagslevering fra et cateringfirma i land, men dette viste seg å bli for dyre måltider for enkelte husholdninger. Lederen for denne tjeneste var for øvrig en østeriker ved navn Peter Obal som hadde vært kokk på cruiseskipene.

Av andre sosiale tiltak må nevnes svømmeundervisningen og gymnastikken ledet av telegrafist Ansgar Johansen. Senere fikk jeg i stand den såkalte "Ravnøyiaden". Dette var konkurranser som innbefattet skogsorientering med bestemmelse av planter, svømming, roing, sekkeløp, potetløp, croquet, boccia, badminton etc. Fine premier ble utdelt og alle fikk fargerike diplomer med kong Neptun på. Premiene kunne være pokaler som tidlige var vunnet i konkurranser som sjømenn fra NAL hadde deltatt i, for eksempel livbåtkapprising på New Yorks havn.

Men det mest populære for ungene er og har vel alltid vært, å få sitte i tilhengeren etter traktoren. Det bør vel her nevnes at i sin tid var nok den utflukten som fant sted med snekka aller mest populær. Det skjedde en gang i hver pulje. Vanligvis gikk turen gjennom de små sundene ute på Stauper, deretter gjorde man strandhugg på Lindøya. Her var det felles bespising og bading i den fine sandbukta som finnes her. Men etter en forferdelig småbåtulykke i Haderslev i Danmark, turde man ikke lenger påta seg dette ansvar. Denne ulykken krevde nemlig mange menneskeliv.

Bestyrer Lars innførte et tiltak som ble og er populært. Etter fellesdugnadene på hver pulje ble det arrangert felles samvær med lek for alle og grilling. Vi husker med glede fiskesuppen som Lars serverte. Etter hvert kom det også en del lekeapparater til stor glede for de minste barna.

Blant de sosiale tiltak som ble gjennomført må vel nevnes markeringen av de forskjellige jubileer. Til de første jubileene ble det også arrangert felles busstransport. Men direktør Hans Chr. Henriksen ankom med redningsskøyta "Will Wilhelmsen" inntil han fikk innfridd sitt ønske om å kunne gi en egen skøyte av NALs midler. Denne fikk navnet "Gustav Henriksen" som var NALs første direktør. Jeg har tidligere nevnt at det vanket gaver ved disse jubileer. Soluret syd for Solstua er også en slik gave.

Men hvem skal ha æren av å skaffe oss "Ravnøyister" så meget glede? Det er farlig å nevne navn, det er jo så mange, men jeg drister meg til å nevne noen. Her kommer selvsagt i første rekke kaptein Irgens. Men etter krigen var det vel kaptein (i hæren) Ragnar Sissener og hans frue som organiserte det hele. De nedla en stor egeninnsats for øya til tross for at de hadde eget landsted i Vrengensundet. De ansatte blant annet den første bestyrerinne eller kokke på Ravnøy, nemlig frk. Signe Aulie. Enkelte husker at hun nærmest gjorde en umenneskelig innsats med matlagingen. Hvem ville i dag steke pannekaker til hele Ravnøyas befolkning på vedovn i kjelleren på Fjellsstua? Husk at kjøkkenet den gang var mindre enn halvparten av det nåværende! Som altnuligmann fungerte Johan Jacobsen, en tidligere hvalfanger som var bosatt i Bogen. Han gikk alltid godt kledd med islender etc. selv midt på sommeren fordi han ville stenge varmen ute. Som bestyrerinne kom så Gunborg Feen Nilsen, bedre kjent som Tullik. Hun ble vel nærmest en institusjon. I tillegg til sin funksjon som bestyrerinne drev hun landhandel i Bogen. Dette var en meget praktisk ordning da man ikke måtte dra til Stokke eller andre steder for å handle. Denne butikken befant seg i det huset i Bogen som ligger med gavlen mot sjøen. Hun bodde selv i huset ved siden av. Da hun sluttet som bestyrerinne etter 16 år (fra 55 til 71?), solgte hun huset og bygget landets fineste båthus. På den måten kunne hun få tillatelse til å bygge sitt fine landsted som ligger direkte på stranden i Bogen. Hun var en vennlig og myndig dame. Blant annet inispiserte hun hyttene før gjestene forlot den. Nåde den som ikke hadde gjort skikkelig rent! Da var det ompuss! Hun døde 2. januar 2002, 85 år gammel. Da hadde hun vært enke siden 1972, det var nemlig det året Tor døde.

Ved hennes avgang på Ravnøy forfattet jeg følgende rim:

Tullik – for Ravnøy er du en levende legende.
Det er du også for Bogen kan hende?
I din butikk kunne både voksne og unger
stille både sin materielle og åndelige hunger.
Som styrer på Ravnøy ga du beundring og respekt.
Du administrerte dyktig og manøvrerte båten så kjekt
med Tor som den lune bakgrunnsfigur
var det bak din stramme maske alltid et smil på lur.
Din epoke på Ravnøy vil vi alltid minnes,
Men i livet er det også andre verdier som finnes.
Da du selv ville slutte på Ravnøy om senn,
avanserte du til å bli en riktig god venn.
Vi unner deg av hele vårt hjerte dette herlige sted (båthuset-hytta)
Hvor du kan nyte ditt otium i skjønnhet og fred.
Til landets flotteste ”båthus” vi gjerne kommer.
Håper du hilser oss velkommen hver eneste sommer!?

Tullik tok ikke aktiv del i matlagingen, men var ofte til assistanse ved matutdelingen. Jeg tror det var Marit (Maud?) Sølvberg som etterfulgte frk. Aulie som kokke. Dette var fruene til Gunnar Sølvberg som var i intendanturen i NAL og som jeg mener var styreformann på den tiden (på slutten av 50-årene). Deretter erindrer jeg navn som fru Ingerid Storm Arntzen (fra 1959), fru Reidun Edvardsen (1967) og deretter fru Reidun Horntvedt.

Navn som frk. Borge og fru Juliussen forekommer i hytteboka i 1953, men dette må ha vært ferievikarer for fru Sølvberg. Jeg husker ikke at det var flere inne i bildet for Malfrid Andersen, senere fru Nesset, overtok (i 1966?). Hun holdt på til 1988. Da var det dessverre slutt på dette flotte tiltaket. Vi er meget takknemlig for alle de deilige måltidene som ble servert oss i ca. 40 år. De var for det meste meget velsmakende. En beundringsverdig innsats av disse kvinnene som tilberedte denne nydelige maten under svært primitive forhold. Men smaken er jo forskjellig. Personlig satte jeg liten pris på spesialretten til fru Arntzen som var sprengt torsk og melkevelling med melboller. Det ble nok en del fiskemat da, spesielt på en varm sommerdag.

Transporten av varer til kantinen ble nokså arbeidskrevende og man løste dette en tid ved å ha båtgutter. Dette var skolegutter, som regel barn av NAL-ansatte. Det forekommer navn som Jan Fredrik Winsnes og Odd Magnus Farmen. Han var båtgutt i 55 og 57. Han hadde et ”hvileår” da han var ute som førstereisgutt. Han var veldig stolt da han som nybakt maskingutt ble satt til å organisere dugnaden og således kunne gi ordre til kapteiner og maskinsjefer. Så var det Fredrik Arntzen (sønnen til kokka) fulgt av Finn Lund (62-65) og Erik Stensvold (66-69) og deretter Tom Horntvedt (sønnen til kokka). I hytteboka fra 1974 nevnes Bjørn. Gro, en niese av Malfrid, var også inne i bildet. Av disse husker jeg spesielt Erik og Finn. Disse fikk mange beundringer blant småpikene på Ravnøy. For det første var det jo stor stas å være passasjer på snekka og da var jo båtgutten ”sjefen over alle sjefer”. Erik var nok den mest attraktive, men Finn fungerte også som skilærer for vår datter, Vigdis, og hadde således en utstrakt aktivitet for ungdom. Av de eldre damene var det nok altmuligmannen som var mest beundret. Etter ”gubben” Jacobsen fulgte nemlig en ung, kjekk kar som het Norman Johansen. Han var for øvrig sønn av Mattis og bodde i det lille hvite huset på fastlandet på jorden tvers overfor ”Stavangerfjord”. Deretter var det flere som sto til rådighet på Ravnøya. Tor Nilsen, Tulliks mann, var stadig behjelpelig. Vi har også navn som Kristoffersen og Harald Didriksen. I 1971 kom en ny kjekk kar, nemlig Sigval Nesset. Selv om han opprinnelig var hvalfanger, var han ualminnelig fingernem og har æren av en

mengde utbedringer på hyttene. Han var en dyktig snekker og bygget om de todelte hyttene til enkelthytter. Det blir for langt å fortelle om alt det Nettet utførte for Ravnøy. Han overtok også som styrer for Ravnøy da Tullik trakk seg tilbake. Som nevnt var disse altnuligmennene ettertraktet. Romantikken blomstret. Norman giftet seg med en av gjestene på Ravnøy, Harald ble svigersønn til Tullik og Malfrid ble fru Nettet. Veien til mannens hjerte går jo som kjent via magen. Dyp var sorgen blant Ravnøystene da Sigval Nettet plutselig døde av hjerteinfarkt 1. juledag 1988.

Som ny styrer fulgte en danske, Lars Ludvigsen, og hans kone Anne som kioskdame. Her må nevnes at etter at Tullik nedla sin landhandel i Bogen, ble det arrangert daglige handleturer til Melsomvik. Men de to butikkene her ble med tiden også et offer for matvarekjedeutviklingen og måtte legge ned. Etter det fant man det praktisk å opprette kiosksalg fra den tidligere kantinen. Ektepåret Lars og Anne var meget sosiale og fikk i stand mange aktiviteter for barna. Lars var også en flink altnuligmann og meget sjarmerende. Men fra 1995 fikk han ikke fornyet sin kontrakt med stiftelsen, som i denne tid befant seg i en økonomisk krise.

Som ny styrer fulgte Odd Sandvik med kona Mia (Marie) som ansvarshavende for kioskdirften. Odd bodde i Sandefjord og var tidligere maskinsjef. Han var et geni på det tekniske området. Livet til de gamle kjøleskapene ble forlenget med flere år ved hans innsats. For ikke å snakke om hans arbeid med "Ravnøysfjord". Denne fikk vinteropplag i hans hage. I denne tid fikk båten pleie som om det var hans egen. Fra å være en støyende motor hvor konversasjon var umulig i båten, ble den forvandlet til en stillegående luksusyacht. Det var et slag for oss alle da han under felling av et tre foran kantinen falt død om den 4. juli 2001. Dette var et virkelig stort tap for Ravnøy.

Andre som Ravnøy drar nytte av er Jens O. Røed fra Viltneida i Stokke. Han står for ettersyn av Ravnøy vinteren 2001/2002. Han tar også vare på Rana' en.

Våren 2002 ble Eva og Odd Johansen fra Melsomvik ansatt som nytt bestyrerpar. Vi fikk altså en ny Odd og Johansen-navnet kjente vi også fra før. I tillegg gikk styret denne sesongen inn på den gamle ordningen med båtutter. Dessverre fikk den nye Odd problemer med knærne og var for det meste sykmeldt. Fra sommeren 2003 gikk styret inn for en helt ny ordning som jeg personlig hadde ønsket i flere år. En ikke-fagmann, en skolelærer fikk ansvaret for øya 6 uker av sesongen. Han ble ulønnet men fikk disponere Fjellstua. Kantinen kunne han drive for egen regning. Heldigvis fikk styret en Ravnøyaentusiast, Åge Ringdal, til å ta seg av denne oppgaven. Emil Vesterøy fra Engø tok seg av den resterende del av sesongen. Til de nødvendige vedlikeholdsarbeider ble det benyttet fagmenn.

Organisasjon og litt økonomi

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Nå må vi nok igjen begynne med kaptein Irgens. Midlene til driften av stedet ble samlet inn fra bingo og andre spilleinntekter om bord. Disse midlene ble delt i tre deler. En del til Redningsselskapet, en del til Sjømannsmisjonen og en del til sjøfolks barn eller sjøfolks ferie. Det var den siste delen som kom Ravnøy til gode. Dette startet vel i 1919 og jeg tror det fortsatte så lenge det ble gitt tilskudd til Ravnøy. Disse midler finansierte etter det jeg har forstått kjøpet av øya og oppsetningen av de 4 første hyttene som medførte en samlet utgift på kr. 60.000.-, hvorav kr. 10.000.- som sagt dekket tomtekjøpet.

Ravnøya ble gjort tilgjengelig for samtlige NAL-ansatte og foretagendet ble gjort til en stiftelse. Vedtektene ble først fastsatt på et styremøte den 11. februar 1954 (Ifølge hytteboka noe før). Disse vedtekter er senere endret hele 10 ganger. De spilte imidlertid en vesentlig rolle for Ravnøya i den turbulente tiden i forbindelse med linjens avvikling. I dag er samtlige som har vært ansatt i NAL(Den norske Amerikalinje), SEAL (Den Skandinaviske Øst-Afrika Linje) og NAC (Norwegian American Cruises), deres barn og barnebarn begunstiget som brukere av feriestedet. Den som har foreldre eller besteforeldre til personer som har vært ansatt i ovennevnte selskaper (uansett tidsrom) har altså full rett til å benytte stedet. Alle kategorier har like rettigheter og plikter.

Til å begynne med ble styret utnevnt av NALs administrerende direktør. Han hadde også vetorett ved endringsforslag. Heldigvis lyktes et tribunal bestående av Kahrs, Dørve og Amundsen å endre disse vedtekter før den turbulente perioden for NAL var slutt og få disse registrert hos fylkesmannen i Oslo. Fra vedtektene kan nevnes at "Stiftelsen Feriestedet Ravnøy" er en selvstendig stiftelse og at styret velges av og blant de begunstigede. For å få litt innsikt i hva som skjedde i denne turbulente tiden, vil jeg forsøke på en kort rekonstruksjon.

I 1981 ble Den norske Amerikalinje delt i de tre selskapene NAL, SEAL og NAC. SEAL opphørte allerede samme år. NAC ble senere overtatt av rederiet Leif Høegh & Co, men i 1983 ble cruiseskipene "Sagafjord" og "Vistafjord" solgt til Cunard Line og NAC opphørte. NAL ble nå en kasseball mellom forskjellige selskaper. I 1983 var det ingen båter i rederiet. Det ble riktignok senere kontrahert skip som fikk de pretensiøse navn "Bergensfjord" og "Oslofjord". Først kom et bulkskip som het "Bergensfjord", kontrahert av NAL. Så i 1984 kom det to nye skip med navnene "Bergensfjord" og "Oslofjord". Dette var to tankere for kjemikalier. For å gjøre forvirringen komplett ble disse skipene kontrahert av henholdsvis Providential Carrier Inc., Liberia, og Proviential Champion Inc., Liberia, og chartered av NAL. Disse ble ganske snart solgt videre og aksjene gikk over til NOSAC som var et rederi som drev transport av biler. Dette kan sikkert den siste funksjonæren i NAL, Finn Rohde Dørve, fortelle mer om. I 1987 var det definitivt slutt. All økonomisk støtte til Ravnøya opphørte allerede i 1983. Wilh. Wilhelmsen kjøpte opp NOSAC og NAL-aksjene ble så sent som i 1995 tvangsinnløst av dette rederi og NAL opphørte også i navnet.

DUGNAD er blitt et begrep på Ravnøy og har vært praktisert lenge på frivillig basis. Denne trappen fra Stavangerfjord opp til uthuset ble bygget ca. 1960 og står merkelig nok fremdeles til tross for at det på den øverste delen ble brukt gammel vraket sement samt sjøsand og sjøvann.

Det er mange som her har gjort en fabelaktig dugnadsinnsats, så det er farlig å nevne navn. Men styrelederne kan jeg forsøke å nevne. Jeg er ikke sikker på hvilke styreledere som ble oppnevnt av NALs direktør, men jeg erindrer navn som Ragnar Sissener, Gunnar Sølvberg, kapteinene A.Søholdt og Harald Sundt, intendantene Thor Fjeldberg og Odd Sætesdal.

Den første leder som ble valgt av brukerne mener jeg var Erling Stangebye som fungerte i 10 år. Deretter fulgte Ditmar Kahrs frem til 1987 og Svein E. Gulbrandsen (1988-94). Så fulgte ledere fra neste generasjon, nemlig Asle Eriksen (sønn av Nils Eriksen) fra 1994 til 99 og Kjell-Erik Johnsen (sønn av Odd Johnsen) i 2000 og 2001. I 2002 overtok Asle igjen som leder. I 2004 kom den første kvinnelige leder, nemlig Pia Bakke, (datter av Marianne og Arne Ottedal). I 2006 overtok igjen Kjell Erik Johnsen, og ble avløst av Tone K. Nygård (datter av Per Nygård) i 2008.

Jeg er full av beundring over at de ledere som er valgt sammen med sine styremedlemmer har maktet å drive stedet i så mange år uten økonomisk støtte. Det ligger mange ubetalte arbeidstimer bak dette. Uten at noen blir fornærmet tror jeg at jeg kan rette en spesiell takk til Asle Eriksen for hans fabelaktige innsats for øya. Nå tror jeg ikke noen blir fornærmet hvis jeg nevner Håkon Bie som var en ildsjel for øya og dets regnskapsfører i mange år. Han døde så altfor tidlig, nemlig høsten 2006, knappe 50 år gammel. Ved sin død testamenterte han et beløp til Ravnøy. Som takk har han fått en egen minnebenk rett sør for flaggstangen ved kantinen. Her kan vi sitte og minnes alle de som har gjort en innsats for feriestedet. En innsats jeg håper fortsetter. Jeg takker for den oppmerksomhet som ble vist familien og meg etter 50 sesonger sammenhengende på øya og jeg ønsker lykke til videre for alle som arbeider for feriestedet.

Epilog

[Til innledning](#)

[Til innholdsfortegnelse](#)

Selv om dette innlegg ikke bygger på nøyaktig gransking, håper jeg det kan ha interesse for fremtidige "Ravnøyianere". Jeg er redd for at meget ville gå i glemmeboken uten denne beskrivelse. Selv om denne virker omfattende, er det en mengde ting som sikkert er utelatt. Etter å ha vært på Ravnøy i 44 år og bodd på samtlige hytter, er det selvsagt mer som kunne tas med. Hvis noen mener at viktige ting er utelatt, vennligst tilføy dette i høyre margin på denne beskrivelse. Odd og Else Johnsen har bidratt med en del opplysninger som jeg er meget takknemlig for. Det kunne være fint med noen flere datoer, for eksempel ledernes funksjonstid etc.. En del feil og ombyttinger kan nok også forekomme. Vennligst gjør rettelser og tilføyelser. På forhånd takk for hjelpen.

Vennlig hilsen

Ragnar Amundsen